

Sygn. akt VII U 1550/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 29 maja 2014 roku znak:(...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 1550/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawczyni nie spełnia przesłanki posiadania w 10-leciu poprzedzającym złożenie wniosku o rentę 5 letniego okresu ubezpieczenia. Udowodniła jedynie 3 lata, 3 miesiące i 23 dni okresów składkowych i nieskładkowych 17 lat, 1 miesiąc i 4 dni. Nadto w ocenie organu rentowego niezdolność powstała po 18 miesiącach od ustania ubezpieczenia w dniu 29 lutego 2008 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

W dniu 25 marca 2014 roku wnioskodawczyni zwróciła się o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek akta ZUS). Komisja Lekarską ZUS, orzeczeniem z dnia 21 maja 2014 roku uznała wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy i wskazała, że daty powstania tej niezdolności nie można ustalić (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS –akta ZUS).

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry i neurologa, którym zlecił zbadanie wnioskodawczyni, zapoznanie się z dokumentacją medyczną i wydanie opinii czy wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy do dnia 28 sierpnia 2009 roku (18 miesięcy po ustaniu ubezpieczenia).

Biegły psychiatra uznał wnioskodawczynię za zdolną do pracy, wskazał, że leczyła się nieregularnie z powodu okresowo nasilających się zaburzeń lękowych. Od początku przebiegają one łagodnie, bo na wizyty zgłaszała się niesystematycznie i nie była kierowana na kurację w oddziale psychiatrycznym (opinia k. 20). Biegły neurolog w opinii z dnia 17 marca 2015 roku również nie stwierdził u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Wskazał, że leczy się u neurologa z powodu zawrotów głowy oraz okresowego zespołu bólowego kręgosłupa w odcinku szyjnym i piersiowym. Wyniki badań wykazują obecność zaników korowo-podkorowych mózgu oraz obecność drobnej zmiany naczyniopochodnej prawego płata a skroniowego. Zmiany te jednak nie powodują niezdolności do pracy (opinia k. 31).

Sąd na wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni dopuścił dowód z zeznań świadków męża wnioskodawczyni i jej bratowej na okoliczność jej stanu zdrowia. Po przesłuchaniu świadków dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry i neurologa na okoliczność niezdolności do pracy wnioskodawczyni, zobowiązując biegłych do wskazania czy ewentualna niezdolność mogła powstać do dnia 28 sierpnia 2009 roku (data, która dawałaby prawo do renty).

Biegli orzekli, iż wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy jednak nie powstała ona do dnia 28 sierpnia 2009 roku (opina k.77). Opinię tą biegli potwierdzili w opinii ustnej złożonej na rozprawie. Biegła psychiatra wskazała, że wnioskodawczyni cierpi na organiczne zaburzenia osobowości i nastroju, które rozwijają się stopniowo. Badanie tomograficzne w 2011 roku wykazało niewielkie zaniki korowo-pokorowe mózgu i mógł być to początek organicznego uszkodzenia, niemanifestowanego klinicznie. Nie jest możliwe aby z powodu tego schorzenia mogła powstać niezdolność do pracy w 2009 roku, gdyż zmiany były dyskretne, które jeszcze się nie manifestowały i w 2011 roku wnioskodawczyni nie była jeszcze niezdolna do pracy. Nerwica, na którą leczyła się wnioskodawczyni nie daje podstaw do ustalenia niezdolności do pracy. O niezdolności można mówić od czerwca 2013 roku (opinia ustna k.106).

Także biegła neurolog w opinii ustnej nie potwierdziła istnienia niezdolności do pracy w dacie, która dawałaby wnioskodawczyni prawo do renty. Neurolog nie stwierdziła żadnego schorzenia neurologicznego u wnioskodawczyni (opinia ustna k.102).

Pełnomocnik wnioskodawczyni nie wnosił o dopuszczenie nowych dowodów.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne. W wydanych opiniach biegli z dwóch różnych zespołów stwierdzili, że wnioskodawczyni nie stała się niezdolna do pracy w dacie, która dawałaby jej prawo do renty. Jeden zespół stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy, drugi zaś iż niezdolność częściowa nie powstała w 2009 roku. Sąd przy ocenie stanu zdrowia wnioskodawczyni szczególnie oparł się na dowodzie biegłego psychiatry, który stwierdzał niezdolność do pracy wnioskodawczyni ale w dacie nie dającej jej prawa do renty. Biegła w sposób jasny, rzeczowy i przekonujący w opinii ustnej złożonej na rozprawie opisała stan zdrowia wnioskodawczyni, przebieg choroby oraz rzeczowo wskazała dlaczego nie można uznać powstania niezdolności do pracy w 2009 roku. Strona powodowa jak również Sąd nie widział potrzeby powoływania nowych biegłych. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520). Sąd oddalił wnioski dowodowe wnioskodawczyni, która

wnosiła o przesłuchanie leczących ją lekarzy i innych osób na okoliczność jej stanu zdrowia, natomiast dopuścił dowody z dołączonej dokumentacji medycznej oraz przesłuchania męża i bratowej tj. osób najbliższych, które opisały kiedy i jakie zmiany zewnętrzne w zdrowiu wnioskodawczynie zostały przez nich zauważone. Sąd oddalił powyższe dowody gdyż ocena niezdolności do pracy należy do biegłych sądowych i te dowody Sąd dopuścił.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Powyżej przedstawiony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że wnioskodawczynie jest częściowo niezdolna do pracy jednak niezdolność ta powstała w okresie, który nie daje jej prawa do renty gdyż powstała po 18 miesiącach od ustania ubezpieczenia w dniu 29 lutego 2008 roku.

Powyższe powoduje, że nie spełnia ona zatem przesłanek wymaganych do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.